

2025-2026

2. číslo

Chaos teenagerů

ODHALTE TAJEMSTVÍ!

PROČ SE ŠKOLA

JMENUJE DVORSKÉHO

Život s fotbalem -
naši baníkovci píší
o sobě

Rozhovor

**s panem
učitelem**

Němcem

OBSAH

3	VÝROK TOHOTO ČÍSLA
4 - 6	ROZHOVOR S PANEM UČITELEM NĚMCEM
7 - 10	ANKETA (POHÁDKOVÁ POSTAVA)
11 - 14	FOTBALISTÉ PÍŠÍ O SOBĚ
15	ROZHOVOR S TAŤKOU
16 - 17	ZE ŽIVOTA ANEB CO ŘEŠÍME
18 - 19	ANKETA (MÓDA)
20 - 23	PRAVDA O NÁZVU NAŠÍ ŠKOLY
24	REKLAMA - SBÍREJTE BATERIE

Chaos teenagerů, časopis ZŠ B. Dvorského, má tradici dlouhou přes 20 let. Získal mnohá ocenění, např. nejlepší časopis MS kraje nebo 2. místo v ČR.

Časopis vzniká především v povinně volitelném předmětu Žurnalistika, přispět ale může kdokoli.

Všechny obrázky jsou dílem žáků ZŠ B. Dvorského, také texty jsou originálními díly většinou žáků.

Kontakt:
jan.goj@zsdvorskeho.eu

Výrok tohoto čísla

Tak bezprostředně a bez jakékoli falše dospělí vyprávět neumí. Zde je autentický text žákyně:

„Chystala jsem se s kámoškou na odpoledka. V tu ránu nám došlo pití. Tak jsme se rozhodly, že půjdeme do Billy a tam si koupíme pití. Tak jsme si koupily pití, ale když jsme se vydaly zaplatit pití, kámošce to pití spadlo. Já to pití chtěla chytit, ale když jsem to pití chytala, tak mi to urvalo nehet. A ještě jsme přišly pozdě na odpoledka.“

Matematiku se nemusíte učit. Musíte ji pochopit

CHAOS

Rozhovor s panem učitelem Ivo Němcem

Natálie Mlýnková

Pane učiteli, jak vzpomínáte na svá školní léta?

Na svá školní léta vzpomínám s láskou.
Nemohu zapomenout na svého třídního učitele na gymnáziu.

Co jste studoval?

Studoval jsem ekonomii.

Říkal jste nám, že děláte více zaměstnaní, tak jaká to jsou?

Když to vezmu od nejvyššího postavení, tak jsem dělal obchodního ředitele ve dvou farmaceutických firmách. Obě dvě měly společné to, že nevyráběly umělé chemické látky, ale z bylin. A to mě strašně bavilo, strašně mě taková přírodní lékárna zajímala, protože to má výhodu, že pokud to nepomůže, tak alespoň neublíží.

A potom velice zajímavá práce z nedávné doby bylo, když jsem dělal volebního manažera pro Moravskoslezský kraj našemu současnému panu prezidentovi. Což pro mě mělo ten přínos, že jsem s ním trávil asi čtvrt roku na všech možných akcích. A je to člověk sportovně nadaný a založený, takže tam k tomu bylo splavování řek, výstup na Lysou horu a podobně, takže to byl takový čtvrt rok aktivního pohybu. No a pan prezident je takový celý příjemný člověk, kdybych s ním měl zajít na hory, tak s ním klidně jdu. A potom jsem začal učit matematiku.

Proč zrovna matematika?

Protože se ji nemusím učit.

A nemusíte se ji učit ani vy, protože když ji jednou pochopíte, tak s tím vydržíte až na vysokou školu. Na druhé straně, pokud se ztratíte už ve 4. třídě, tak to v 8. nedoženete.

To je zákeřnost matematiky.

Co vás na této současné práci nejvíce štve?

Tak samozřejmě když žáci nedávají pozor. To si myslím, že štve každého učitele. Nejde možná ani o to nedávat pozor, chápu, když máte za sebou pět hodin a jste unavení, ale sami si jednou vyzkoušíte nebo určitě už jste měli nějakou prezentaci a měli jste představit nějakou svoji práci před třídou, jaké to je, jak jste se na to museli soustředit, no a teď vám do toho někdo skáče.

Kdybyste mohl, tak které téma byste z osnov matematiky vyškrtnul?

Asi spíš obecněji, vyškrtnul bych to, co má nejmenší přínos pro váš praktický život.

Nahradí jednou učitele AI nebo je jejich práce nenahraditelná?

AI může nahradit učitele u studentů, kteří chtějí studovat. Už dnes. A také záleží na oboru. Například ve sportu může jen trenér posoudit, jestli nepodáváte dobrý výkon, protože nemáte natrénováno, nebo máte trénu, což je otázka psychiky.

Kdyby si měli studenti vybrat jednu věc z vašich hodin, která by to byla?

Byla by to jednoduchá otázka – proč? Umět klást tuto otázku sobě, druhým i přírodě. A pokud nedostanou odpověď – hledat.

Když jste v obchodě, počítáte si, kolik vám vrátí, nebo důvěřujete stroji?

Pokud to jde, tak si to spočítám, ale teď už ve většině obchodů jsou samoobslužné pokladny, které vám to spočítají.

V hodině jste říkal, že hrajete tenis. Je to jen pro zábavu, nebo závodně?

Ano, je to pravda, ale vždycky jsem ho hrál a hraji jen na rekreační úrovni.

Anketa

Kdybychom se mohli proměnit v postavu z pohádky, třeba z Večerníčku, jaká by to byla a proč?

Autoři: Kristián Horváth a Natálie Mlýnková

Paní učitelka Eva Páčová

Chtěla bych být Carl Fredricksen z pohádky Vzhůru do oblak, protože se nevzdal svého cíle, i když byl skoro nereálný. A splnil si svůj sen dostat se k vodopádu snů. Je to moje nejoblíbenější pohádka.

Paní učitelka Jarmila Šnapková

Ferda Mravenec, protože zvládá práce všeho druhu.

Paní učitelka Marcela Hrušková

Chtěla bych být nějakou čarodějkou. Proč? Abych začarovala všechny lidi, aby byli hodní.

Paní asistentka Martina Ševčíková

Alenka v říši divů, protože žila ve světě fantazie.

Pan učitel Jan Kolda

Garfield, protože nemusí nic dělat a nesnáší pondělí.

Pan učitel Ivo Němec

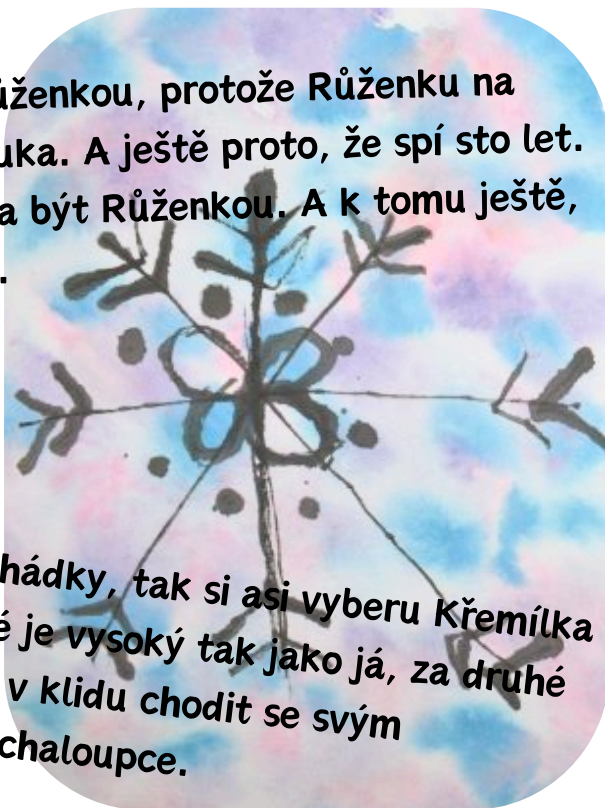
Maxipes Fík. Protože se ničeho nebál a protože chci být pes.

A teď my z žurnalistiky

Adéla Drahotušská

Růženka může spát 100 let a má kluka!

Kdybych byla pohádkovou postavou, byla bych Růženkou, protože Růženku na konci někdo políbí a stane se z ní nevěsta a má kluka. A ještě proto, že spí sto let. Já nejvíc miluji spánek, tak ještě proto bych chtěla být Růženkou. A k tomu ještě, protože budu žít na zámku a budu jako princezna.

Aneta Gajdušková

Křemílek má útulnou chaloupku

Kdybych mohla být jakoukoliv postavičkou z pohádky, tak si asi vyberu Křemílka z Pohádek mechu a kapradí. A proč? Tak zaprvé je vysoký tak jako já, za druhé nemusí řešit žádná důležitá témata. Může si jen v klidu chodit se svým kamarádem po lese a bydlet v překrásné útulné chaloupce.

Veronika Válková

Sněhulák Olaf se nebojí ani léta

Kdybych byla pohádková postava, byla bych určitě Olaf z Ledového království. Má rád vřelá objetí tak jako já, jenže on jich dostává víc. Chtěla bych nemít starosti jako on. Nebojí se ničeho, ani léta, i když je sněhulák. Má rád zimu, což já taky.

Penelope Dalla Libera

Joy jako radost

Kdybych mohla být jakákoliv postava, tak bych chtěla být asi Joy. Ona má radost ze všeho a přesně tak se cítím taky. I když jsem někdy našťvaná nebo tak něco, tak se hned uklidním. Joy je ráda, když vidí den a já jsem ráda, když vidím své holky, protože mi dodávají radost.

Ian Goj

Rákosníček si ze svých nezdarů nic nedělá

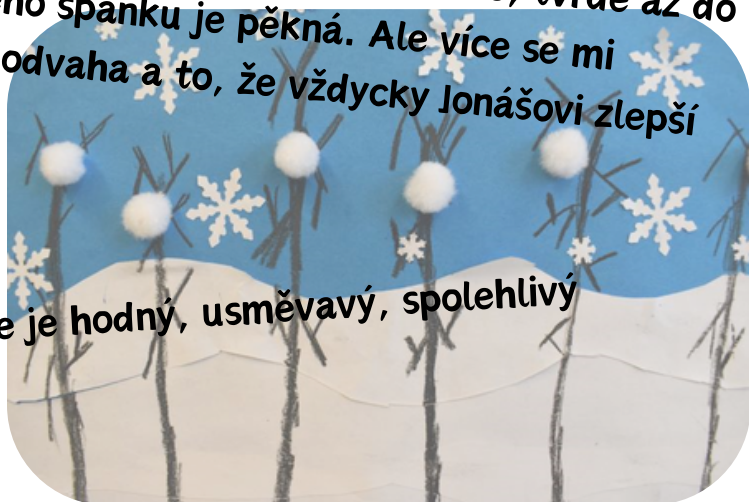
Kdyby to bylo možné, tak bych chtěl být Rákosníček. Snad tuto postavu z Večerníčku nejmladší generace ještě zná. Malinký, zelený, asi tři vlasy na hlavě, roztomilý. Nu a proč bych volil zrovna jej? Líbí se mi na něm jeho energičnost, podnikavost a neutuchající optimismus. I když jeho nápady a projekty obvykle končívaly nezdarem, z každé situace si vezme to dobré a nikdy se nenechá odradit. Je to vlastně směšný popleta, ale nic si z toho nedělá. Nebo možná jen hraje, že si z toho nic nedělá. A to je taky takové malé hrdinství, nemyslíte?

Veronika Nohelová

Odvážný Kanafásek si dělá, co chce

Pohádky už moc nevyhledávám. Ale večerníčky si ještě pamatuju. A kdyby to bylo možné, chtěla bych být Kanafásek, který vystupuje v stejnojmenném Večerníčku. Vždycky když se děti chystají na kutě na hradě Snovíz, čaroděj Snivec a víla Spinkalka vystřelují peřiny z děla. Ty peřiny pak letí a mají za úkol uspat dítě, na které byly poslány. Ale Kanafásek ne! Ten si dělá, co chce! Myslím, že osobností jsme si docela blízcí ... Kanafásek je taková neposedná pruhovaná peřina a i přes zákaz svých „nadřízených“ najde cestu ke svému lidskému kamarádovi Jonášovi. Spolu potom létají po městě, překonávají Jonášův strach ze tmy a dělají blbosti. Zkrátka dělají všechno možné jen ne to, co dělat mají. Na konci večerníčku pak Kanafásek Jonáše vrátí a oba spí sladce, tvrdě až do dalšího dílu. Vidina sladkého a tvrdého spánku je pěkná. Ale více se mi na Kanafáskovi líbí ta bezprostřední odvaha a to, že vždycky Jonášovi zlepší náladu.

Vladimíra Radová

Krtečkových všech pět P

Chtěla bych být krteček, protože je hodný, usměvavý, spolehlivý a má hodně kamarádů.

Kristián Horváth

Jako Willy Wonka bych vyráběl čokoládu
Kdyby to bylo možné, chtěl bych být Willy Wonka. Prostě si vlastnit svoji továrnu
na čokoládu. To by bylo něco! Vyrobil bych čokoládu, která by chutnala jako černý
čaj nebo s příchutí jablíčka. Zaměstnal bych tam svoji rodinu a taky kamarády
a známé ...

Natálie Mlýnková

Včelka Mája, ta má život!

Já bych chtěla být včelka Mája. Je to strašně krásná pohádka. Měla jsem ji moc
ráda a hodně jsem se na ni dívala. Vždy jsme si chtěla vyzkoušet být tou včelkou
a ty její schopnosti v pohádce. Vyzkoušet si létat, popovídat si s kamarádem
Vilíkem, prostě, bylo by krásné vyzkoušet si to, kdyby to šlo. Také si vyzkoušet být
v úlu nebo jen tak polétávat na kytíčkách. Na včelce Máji se mi taky líbí, jak je
zábavná, energická a srandovní.

Veronika Michálková

Růženka, to je kočka!

Růženkou, protože má růžově šaty, průhledné, lesklé střevíčky, které jsem
v dětství chtěla taky, a má prince a celkově se mi líbí ta pohádka.

Terka Králičková

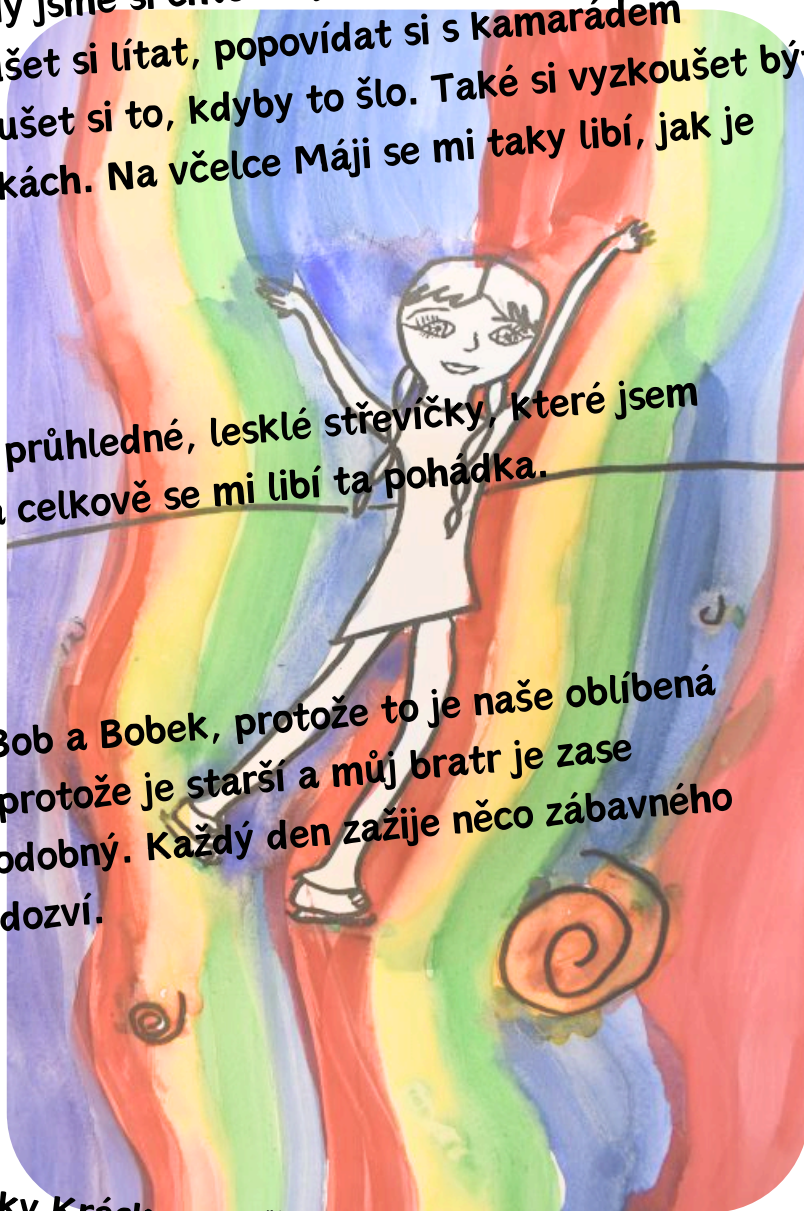
Bob. Každý den něco nového

Já bych byla asi Bob z pohádky Bob a Bobek, protože to je naše oblíbená
pohádka doma. Bob bych byla, protože je starší a můj bratr je zase
mladší, ale i tak je mu hodně podobný. Každý den zažije něco zábavného
a něco nového a zajímavého se dozví.

Kristýna Poledníková

Kráska má vlastní hlavu

Já bych chtěla být Kráska z pohádky Kráska a zvíře. Proč? Protože i když
si mohla vzít kohokoli ve vesnici, měla vlastní hlavu a vybrala si zvíře.
Protože jí nešlo o to, jak vypadá, ale o to, jak se chová, a nakonec
dostala laskavého a krásného prince.

CHAOS

Moje fotbalová kariéra

Patrik Jandora

Jmenuji se Patrik Jandora a fotbal hraji od svých čtyř let.

První sport, který jsem dělal závodně, nebyl fotbal, ale judo.

Postupem času jsem začal hrát i fotbal a ten jsem si zamiloval.

Bylo to těžké skloubit oba dva sporty, protože se mi často kryly tréninky, proto jsem se nakonec rozhodl pro fotbal. Bylo to mé nejlepší rozhodnutí v životě.

Můj mateřský klub byl MSK Břeclav, kde jsem začínal na pozici útočníka. To jsem byl ve starší přípravce. Když jsem přešel do mladších žáků, hrál jsem křídelního záložníka. Po nějaké době mě trenér zkusil dát na středního obránce a začal jsem se mu na této pozici líbit. Do konce sezóny jsem zůstal na stoperu, kde se mi dařilo dávat i góly a i přes to, že jsem byl obránce, byl jsem druhý nejlepší střelec týmu. V té době si mě všimli v FK Hodonín. Měl jsem nabídku vyzkoušet si s nimi trénink, který se mně moc líbil a trenér byl nadšený, proto se mě zeptal, jestli bych s nimi nechtěl trénovat 1x týdně. Po dlouhém rozmyšlení a poradě s rodiči jsem se rozhodl, že to zkusím

a jednou týdně budu trénovat v Hodoníně. Na konci sezóny jsem měl zraněné koleno a musel jsem na tři měsíce úplně přestat trénovat.

Bylo to těžké období, ale musím říct, že mě to posílilo. V Hodoníně o mě měli pořád velký zájem, a proto jsem se rozhodl začít novou sezónu právě tam. Rozhodující faktor bylo i to,

že Hodonín hrál nejvyšší žákovskou ligu, což byla pro mě velká výzva, na rozdíl od Břeclavi, která hrála 3. žákovskou ligu.

V Hodoníně jsem se vrátil zpátky na svou pozici křídelního záložníka.

V půlce sezóny, už nevím, kdy přesně to bylo, za mnou přišel trenér s tím, že by mě rád vyzkoušel na nové pozici,

kterou jsem ještě nikdy nehrál, a to byl hroťový útočník. Musím říct, že mi tato pozice sedla, protože jsem během 15 zápasů dal 15 gólů.

Na začátku druhé půlky sezóny mě trenér opět zkusil prohodit se spoluhráčem a začal jsem hrávat středního záložníka. Ze začátku se mi gólově moc nedařilo, ale sem tam nějaký gól padl.

Novou sezónu jsme začali jako starší žáci pod vedením nového trenéra, který mě od začátku stavěl opět na pozici hrotového útočníka. V zimní přestávce jsem jel na zkoušku do Uherského Hradiště hrát přátelské utkání se Žilinou za FC Slovácko.

I když jsme prohráli 1:4, trenér mě chválil a chtěl, ať jezdím jednou týdně trénovat do Hradiště. To mi trenér v Hodoníně zakázal s tím, že mám ještě čas, že pokud budu makat a zlepším se, budu si moct vybírat z více klubů. Po zimní přípravě mě trenér zase prohodil na středního záložníka, kde jsem dohrál zbytek sezóny.

Po letní přestávce přišla pro mě důležitá sezóna, což jsem ale ještě nevěděl. Hned v prvním zápase jsem dal čtyři góly a do konce první půlky sezóny se mi dařilo tak, že jsem byl pořád mezi nejlepšími třemi střelci celé moravské ligy. To způsobilo, že o mě začaly mít zájem velké kluby jako například FC Baník Ostrava, SK Sigma Olomouc, FC Zbrojovka Brno a samozřejmě i FC Slovácko. Hned na začátku zimní pauzy jsem jel na zkoušku do SK Sigma Olomouc. Stáž se mi moc líbila, ale nechával jsem si otevřená vrátka pro další možnosti. Měl jsem možnost zahrát si i za Zbrojovku Brno proti SK Slavia Praha, ale bohužel kvůli počasí se zápas zrušil. Pak přišla nabídka od FC Baník Ostrava na třídenní stáž, kterou jsem s radostí přijal. Dva dny jsem trénoval s o rok staršími hráči a myslím si, že jsem jim skoro ve všem stačil. Přeci jenom FK Hodonín a FC Baník je velký rozdíl. Měl jsem velké dilema který tým si vybrat, protože jsem se rozhodoval mezi Sigmou a Baníkem. Nakonec jsem si po dlouhém přemýšlení vybral Baník s tím, že chci sezónu dohrát v Hodoníně a pomoci týmu udržet se v nejlepší šestce v tabulce, co se nám nakonec po velké bitvě s Jihlavou podařilo. Bylo to velice napínavé finále, neboť Jihlavě stačil bod a my jsme museli vyhrát. Ke konci sezóny se mi povedlo to, co ještě nikomu v Hodoníně ani v Břeclavi, a sice to, že jsem dostal pozvánku na reprezentační sraz na Turnaj národů, který se konal v Rakousku, Itálii a Slovinsku. Byla to pro mě obrovská zkušenost a motivace se dál zlepšovat.

Po sezóně jsem si prázdniny moc neužil, vlastně jsem měl jen dva týdny volna a pak už jsem nastupoval na internát v Ostravě. 9. července jsem měl první trénink za Baník. Byl jsem hodně nervózní, protože všechno bylo pro mě nové. Prostředí, spoluhráči, trenéři i samotný způsob trénování. Do Ostravy jsem přišel s tím, že budu hrát hrotového útočníka jako náhrada za bohužel zraněného Matyáše Frýdla. Úkol o to těžší, protože jsem se s Matyášem střídal v tabulce nejlepších střelců po celou sezónu. Po letní přípravě, kdy se třídil kádr, jsem byl nervózní asi nejvíc, protože jsem si na kluky zvykl a nechtěl jsem jít do Vítkovic nebo Frýdku. Nakonec to dobře dopadlo a zůstal jsem v Baníku. Musím říct, že tato půlka sezóny je zatím pro mě ta nejtěžší v mojí fotbalové kariéře. Ale jsem za to rád a neustále se snažím na sobě pracovat a být lepším hráčem kvůli sobě, ale i pro tým. Tuto zimu zůstáváme na druhém místě za Prostějovem U17, což si myslím, vzhledem k tomu, že jsme o rok mladší, tak je docela dobrý výsledek. Náš úkol přes zimu bude na sobě ještě víc makat a na konci sezóny bychom chtěli být první.

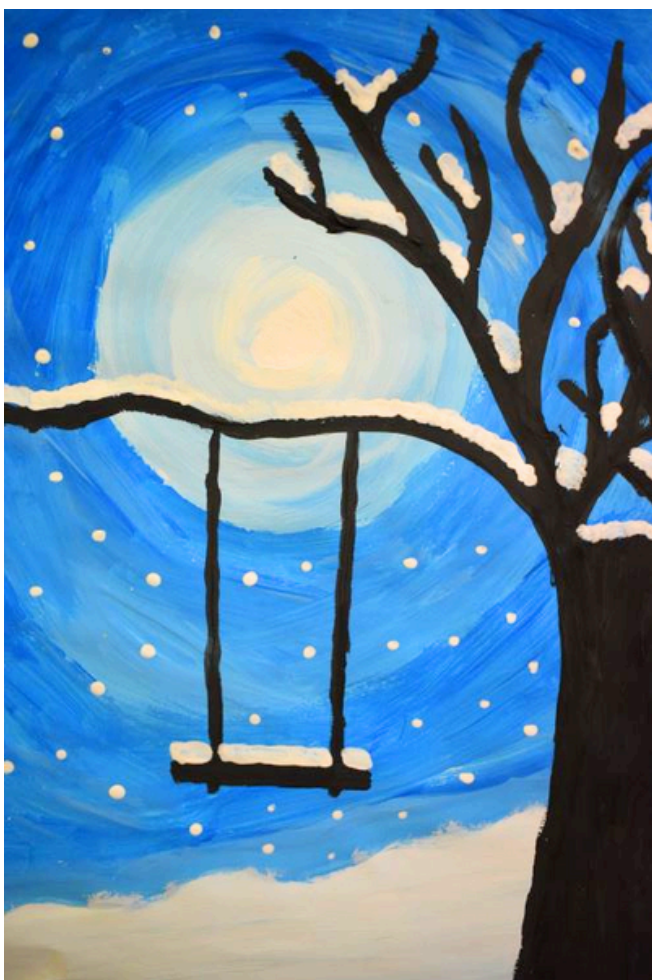
Kvůli fotbalu jsme už ve třetí škole

Adam Vokůrka

Jmenuji se Adam Vokůrka a narodil jsem se 6. 9. 2010 v Ostravě, takže mi je momentálně 15 let. Za svůj život jsem navštěvoval rovnou tři školy. Moje první byla v Brušperku, jmenovala se ZŠ Vojtěcha Martínka. Do té jsem chodil šest let. Kvůli přestupu do Baníku jsem musel změnit školu na ZŠ Jana Šoupala a momentálně chodím do 9. třídy sem k nám.

Mezi moje největší zájmy patří samozřejmě fotbal. Začal jsem ho hrát v roce 2014 a hrával jsem za SK Brušperk. Ve svých 12 letech jsem přestoupil do Akademie Baník Ostrava a hraju tam do teď.

Můj sen je hrát za můj nejoblíbenější tým FC Barcelona a mým vzorem je Lionel Messi. A na ostatní koníčky a volnočasové aktivity mi nezbývá čas.

A je tady další rozhovor!

Stojím, sedím, dřepím, ležím, klečím aneb Práce svářeče

Udělala jsem rozhovor s mým tatškou, který pracuje jako svářeč.

Aneta Gajdušková

Jaké metody svařování ovládáš nejlépe?

Nejlépe ovládám metodu MAG135, což je svařování elektrickým obloukem v ochranné atmosféře aktivního plynu, což je směs argonu a CO₂.

Jaké materiály nejčastěji svařuješ?

Nejčastěji, co svařuji, tak je ocel.

Co je na tvojí práci nejnáročnější?

Nejnáročnější asi bude to, že v zimě v hale máme strašnou zimu a v létě hodně teplo.

V jakých polohách pracuješ?

Nejčastěji stojím, jako druhé nejčastěji sedím a pak buď dřepím, ležím nebo klečím. Záleží na tom, co právě svařuji.

Je nějaká zajímavá věc, kterou jsi svařoval?

Jo, jednou z nejzajímavějších věcí asi bude vysokozdvizný vozík, ale ne ten malý. Ten, co jsem svařoval, měl asi 20 tun.

Jaké ochranné pomůcky musíš jako svářeč používat?

Na ochranu musím používat svařovací kuklu s odsáváním, pracovní nehořlavý oděv, kožené rukavice a pracovní boty.

Musí se podstupovat nějaké přezkoušení?

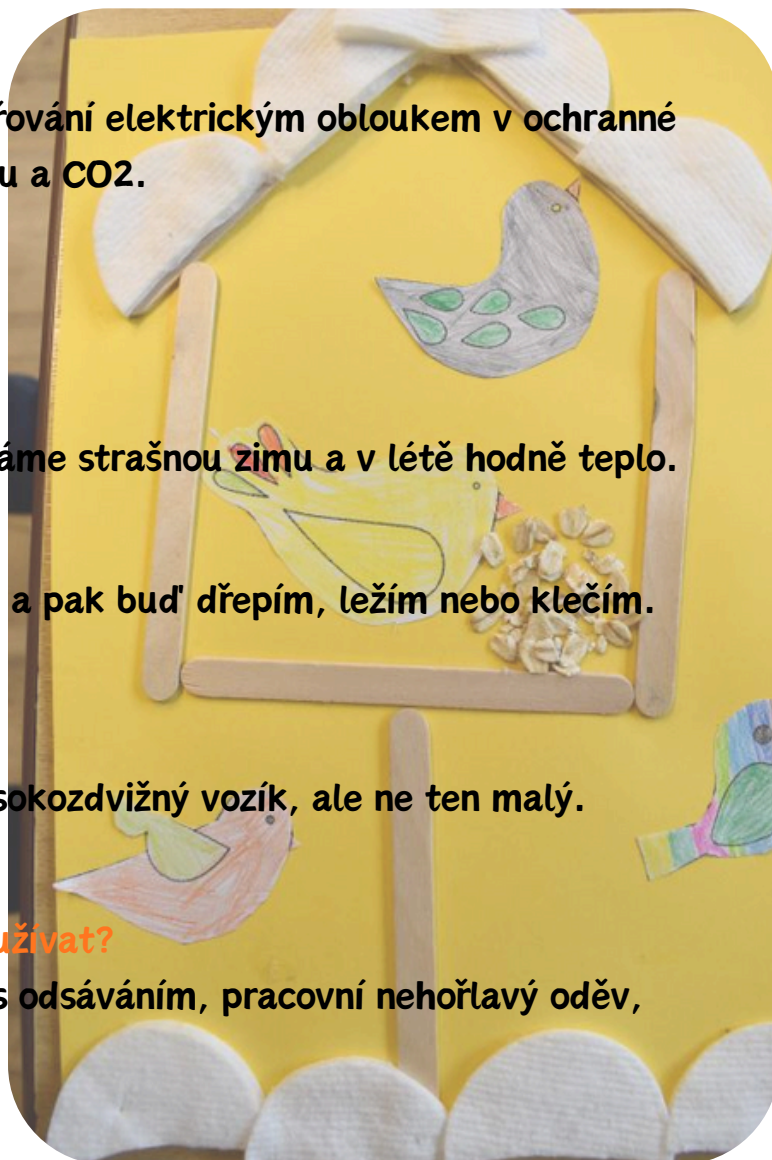
Jo, jednou za tři roky máme jak praktické, tak písemné přezkoušení.

Baví tě tato práce?

Ano baví. Někdy jsou chvíle, kdy bych radši pracoval jinde, ale baví, protože pokaždé svařujeme něco jiného. A nejvíc na co se vždy těším, je popracovní sprcha.

Je něco, co tě na práci svářeče štve?

Jo, třeba to, že nevyjde zkouška sváru. Je to rentgen nebo ultrazvuk, u nás nejčastěji ultrazvuk.

Budeš se mnou chodit?

Vladimíra Radová

Čtvrtek 13. 11. Šli jsme se školou do divadla. Jasně, zas tam byli hokejisti. Tentokrát jen dva.

Myslela jsem, že se s nimi nebudu ani bavit. Jen jsem se na jednoho koukla a bylo mi to jasné. Zas se mi právě on líbí, ale pořád jsem si nemyslela, že v tom bude něco víc.

Ale viděla jsem, že tam je moje kamarádka, a tak jsem šla za ní. A jakmile jsem ji poprosila o radu kvůli jednomu klukovi, tak jsem slyšela, jak o něm začali mluvit. Tak jsme se nějak začali bavit, vyměnili si čísla a začali si volat skoro každý den a pak jsme začali hrát „pravda nebo úkol“. Pár úkolů i otázek byla v poho, ale pak byla od něho, jestli bychom to spolu nezkusili. Jasně, bylo to narychlo, ale já s tím byla v poho.

Jak na výběr střední školy

Veronika Michálková

Dneska vám budu povídat o výběru středních škol a přihlášek na školy. Tyká se to spíše devátých ročníků, ale možná by moje rady mohly zaujmout i v nižších ročnících.

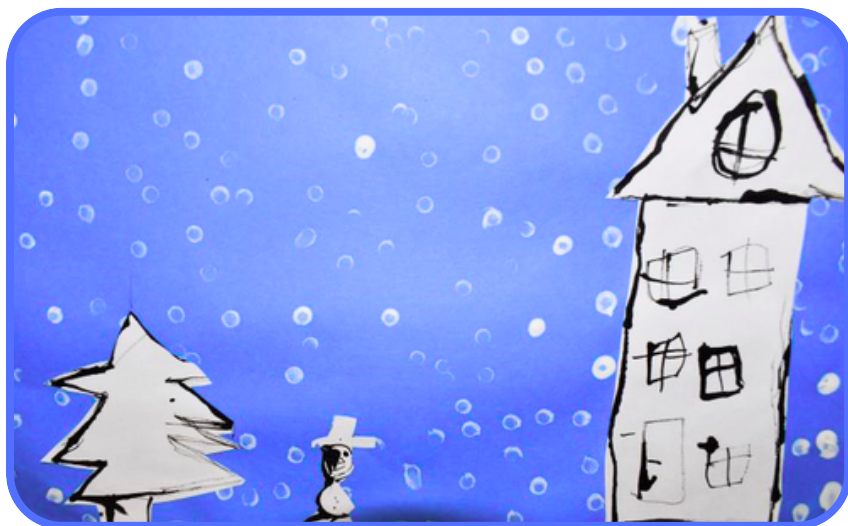
Já sama jsem deváťáčka a musím se rozhodovat, kam na školu, učit se na přijímací zkoušky a hledat si zajímavosti o těch školách a ta dále. Co bych vám mohla poradit, je, ať se radši rozmyslíte co a jak už v osmé třídě. Já jsem se taky rozhodla na konci osmé třídy. Co vám mužů dále poradit, ať se poradíte s rodiči, s kamarády anebo s učitelkami, na co se hodíte, v čem jste dobří nebo špatní. Je taky dobré napsat si vaše hodnoty, charakter. Taky si můžete najít střední školy a co po vás chtějí na internetu. Nebo si můžete vyhledat dny otevřených dveří. Hlavně se nestresujte, až budete psát ty zkoušky, takže buďte dobře naladěni, ale nemějte taky všechno na háku, protože hodně lidí říká „ono to nějak dopadne“, ale potom to dopadne blbě.

Rupprecht objevuje zahradu

Veronika Nohelová

Byl poklidný letní den, můj táta měl zrovna nemocenskou a jeho bratr, můj strejda, se k němu chystal přijet, aby ho zkontroloval. Strejdův plán byl jednoduchý, dá si sprchu, a zatímco se bude sprchovat, pustí želvu Rupprechta na zahradu, aby se provětral. Když konečně vyšel z domu, jenž mu poskytoval příjemný chládek (zapomněla jsem říct, že krom toho, že byl den poklidný, tak bylo i vedro na hcípnutí), jeho zrak spočinul na trávě, která měla k jeho smůle velmi obdobnou barvu jako Rupprecht. Řekl si: „Pche, to bude v pohodě. “ A dal se do hledání. Jenomže, po nějaké chvíli mu došlo, že to asi tak v pohodě nebude. Začal hledat ještě usilovněji. Zvedal víka, kýble, kameny. Prozkoumával každičký centimetr jeho nemalé zahrady, ale pořád nic. Tak Rupprechtovi nachystal aspoň salát a vodu, kdyby se náhodou vrátil. A utíraje slzy, sedl do auta a jel za bráchou. Tam se mu svěřil se svojí překérní situací, chvilku tam pobyl, ale svědomí mu nedalo. A tak se vydal na pátrací akci znovu. Zase hledal a hledal a hledal. A div by se neuhledal a oči nevyplakal. Když najednou ... „Ha! Rupprecht! “ zvolal radostí. A opravdu. Rupprecht líně lezl po stěně a málem by ji přelezl, kdyby ho strejda včas nechytil a nevrátil zpátky do terárka. Uf ...

A před PRAVDOU o názvu naší školy ještě jedna anketa: CH4Qs

Co pro nás znamená móda v oblékání?

Kristýna Poledníková

Módu neřeším, ale taky nechci chodit jako klaun

Mně osobně je móda celkem ukradená, ovšem nepůjdu ven ani do školy v sytě zeleném triku a sytě červených kalhotách. Každý má svůj vlastní styl a tak by to mělo být. Já mám ráda zvonové rifle, a ne moc úzké a ani moc volné triko. Neřeším ostatní, když se mi jejich oblečení zrovna nelíbí, tak za nimi nejdu a nedělám si z nich srandu, že nemají styl.

Natálie Mlýnková

Noste, co vám sluší

Podle mého, noste si každý, co chcete, ale hlavně neurážejte toho druhého. Za prvé je to jeho věc a za druhé, každému se líbí něco jiného. To, že se líbí zrovna tobě třeba roztahané džíny, tak to neznamená, že se budou líbit někomu jinému, a když se to jinému nelíbí, tak ho nebudeme nějak odsuzovat. A za třetí každému sluší něco jiného.

Kristián Horváth

Nejhorší jsou tepláky do divadla!

Můj postoj k módě je takový divný, ať si každý nosí, co chce, ale odsud posud. Dobře, někdo nosí beginy, někdo zase zvony nebo jiné. A jestli si někdo vezme třeba, dáme příklad u ženy, vezme si bílou košili a k tomu dlouhou černou sukni, tak to nechápu, absolutně ne! A vůbec, jak si může vzít nějaký týpek ponožky v sandálech. Moc odhalené tělo, to v dnešní době nosí skoro všechny holky. A pak se diví, že se na ně někdo dívá. V tom horším případě, když si někdo vezme skrčenou košili, například na oslavu. Dalším příkladem je moc pestré oblečení, to vypadá, jako bychom byli někde na Zimbabwe nebo kde. No, a na konec dávám tohle: Tepláky do divadla! O tom radši nemluvit.

Veronika Nohelová

Trendy v módě? Minulost

Já bych možná řekla, že se to dneska moc nehrotí. Už nejsou žádné trendy, za kterými by se honil celý svět. A jestli ano, tak už ne v módě. Dalo by se říct, že trendem je najít si nějakou svoji škatulku stylu a tam se zařadit. K tomu bych ještě doplnila, že ta vaše škatulka se stává trendem ve chvíli, kdy jste vidět. Když tvoříte obsah na sociální sítě, máte nějaký rozsah. A navíc dnešní doba nabízí spousty možností, právě i v tomto odvětví.

Pravda o názvu naší školy!!!

Proč se naše škola VE SKUTEČNOSTI jmenuje Dvorského? Pravdu se dovíte v následujících článcích, i když existuje několik verzí. Nezbyvá, než abyste si z nich sami vybrali...

Ale pozor, milí čtenáři, následující texty lze číst, jen máte-li smysl pro humor a nadhled! Děkujeme za pochopení, redakce.

Kdo byl Lumír Dvorský?

Jan Goj

Domníváte se, že naše škola se jmenuje podle malíře Bohumíra Dvorského? Tak to se mýlíte. Ano, mýlíte, a nejen vy.

Myslí si to vlastně (skoro) všichni, vždyť po kom jiném by se naše instituce mohla jmenovat, když sídlí na stejnojmenné ulici ... Jenže je to jinak. A v tomto článku se dovíte jak.

Škola se ve skutečnosti jmenuje po žáku, který do ní kdysi dávno, asi před 28 lety, chodil. Jo, trefa, jmenoval se Dvorský. Ale ne Bohumír, nýbrž Lumír.

Byl to takový tichý, nenápadný chlapec, který se s nikým nebavil. Když ho někdo oslovil, buď se beze slova otočil a odešel, nebo řekl jen nějakou vyhybavou, bezobsažnou větu.

Dodnes se o něm skoro nic neví, snad jen to, že neměl žádnou rodinu a žil v dětském domově. A teď to hlavní a bohužel taky nejsmutnější.

Toho chlapce Dvorského jednou našli ve škole mrtvého. Ležel prý na podlaze ve sklepě budovy 2. stupně, jako by spal. Ale nespál. Opravdu byl mrtvý. Nikdy se nezjistilo, co vlastně ve sklepě dělal, a prý nebyla objasněna ani příčina smrti.

Žádné známky násilí, žádné poškození organismu.

Vypadalo to, jako by se mu zastavilo srdce. Snad se něčeho polekal, snad z nějakého strašného šoku ...

Protože neměl rodinu a nikdo se o něj nezajímal, jeho popel byl rozptýlen na školní zahradě a na jeho počest se škole začalo říkat Dvorského. Přičemž ten malíř Bohumír Dvorský je jen zástěrka.

To je ta pointa!

Na závěr vysvětlení, proč tyto skutečnosti škola i úřady tají. Ve školní budově se totiž někdy zjevuje duch nebohého Lumíra Dvorského. Je to údajně taková šedá postava s nejasnými obrysy a obrovskými, zelenými, nekonečně smutnými očima. Můžete se s ní setkat na různých zastrčených místech, jako jsou výklenky, boční schodiště a podobně. Nic zlého vám neudělá, jen na vás divně kouká, jakoby s nějakou otázkou či snad výčitkou. Proč jsem musel umřít? Proč nemůžu chodit do školy s vámi a musím se tu zjevovat jako duch? Takové otázky jsou snad v těch očích. No a to je natolik znepokojivé, že se o celé záležitosti raději mlčí.

A to už celých 28 let ...

Předpokládaná podoba ducha Lumíra Dvorského namalovaná na základě výpovědí očitých svědků.

Vznik názvu naší školy aneb Válka kultů

Veronika Nohelová

Do naší školy chodí zhruba 550 až 600 žáků. A všichni tito žáci jsou krmení historkou o vzniku naší školy. Kdybyste se někoho tady zeptali, tak vám řekne, že škola se jmenuje po slavném malíři Bohumíru Dvorském. Ale to je lež! Kdysi dávno, není to přesně objasněno, existovala jedna cílevědomá dívčina: Barbora Dorýnská. Kdybyste si ji dali do vyhledávače, tak nic nenajdete, protože její ostatky a doklady byly spáleny. A ptáte se proč? No, odpověď je jednoduchá. Barbora byla představitelkou kultu Dvorské slepice. Ten usiloval o rovnoprávnost mužů a žen a nejen to. Jako každý kult i Dvorské slepice měly nereálné požadavky a ostré vize. Chtěly naprosto vyhubit muže, věřily že muži můžou za všechno špatné! Se svou ideologií to dotáhly tak daleko, že postavily vlastní školu, pouze pro dívky, samozřejmě. No a Bohumír Dorýnský byl Barbořin manžel, kterého Barbora držela jako otroka. Bohumír byl obyčejný úředníček, a když zrovna neposluhoval své manželce a jejím následnicím, tak maloval. Do práce nechodil a musel si to své trauma nějak zpracovat, ne? Takže všechny ty krajinky a zátiší, co tu máme po škole rozvěšené, jsou jeho sny z dob, kdy byl vězněn svou urputnou manželkou. Ovšem po dostavění Barbořiny školy se objevil nový kult. Kytíčkoví válečníci, ti prosazovali podobné hodnoty jako Dvorské slepice, akorát obráceně. Další slet událostí proběhl nějak takto: Dvorské slepice zaútočily na Kytíčkové válečníky, ale byly poraženy a všechny do jedné zabity. Kytíčkoví válečníci spálili školu Barbory a osvobodili jejího nebohého manžela. Toho pak přijali mezi sebe a vystavěli školu novou. A pro ještě větší ponížení kultu Dvorských slepic, pro pojmenování školy si pohráli se jménem jejich rivalského kultu a onoho vězněného manžela, kterým Barbora tak hojně pohrdala.

Paní Dvorská a ukradený dům

Terka Králíčková

Možná si myslíte, že naše škola je pojmenovaná podle malíře, ale není tomu tak. Je to podle jedné paní. Paní Dvorské. Takže škola by neměla být Dvorského, nýbrž Dvorské. Byla starší a už si toho moc nepamatovala. Ale co si pamatovala, bylo to, že jako malá měla sen o tom, že si pronajme velký dům se zahradou a 27 místnostmi. Ale jak tak stárla, tak na ten její velký sen nebyl čas, tak se rozhodla, že si přivlastní majetek svého souseda, co měl velmi podobný dům, jako si ona vysnila.

Plánovala to týdný, a aby ten svůj velký plán uskutečnila, rozhodla se, že ho pozve na kafe. Když přišel pan Budka, tak se soused jmenoval, bavili se spolu hodiny a hodiny, ale jediné, co se naše stará paní dozvěděla, bylo, že jede další den v 21:00 na chatu za známými, a to na delší dobu. Další den v podvečer asi kolem půl osmé se naše známá paní vydala k panu Budkovi. Přišla k němu a začala naříkat: „Pane sousede, prosím pomozte mi, ztratila jsem klíče, s hasiči mám špatné vztahy a příbuzné s náhradními klíči mám daleko. “ Pan Budka s tím souhlasil a pozval ji dál.

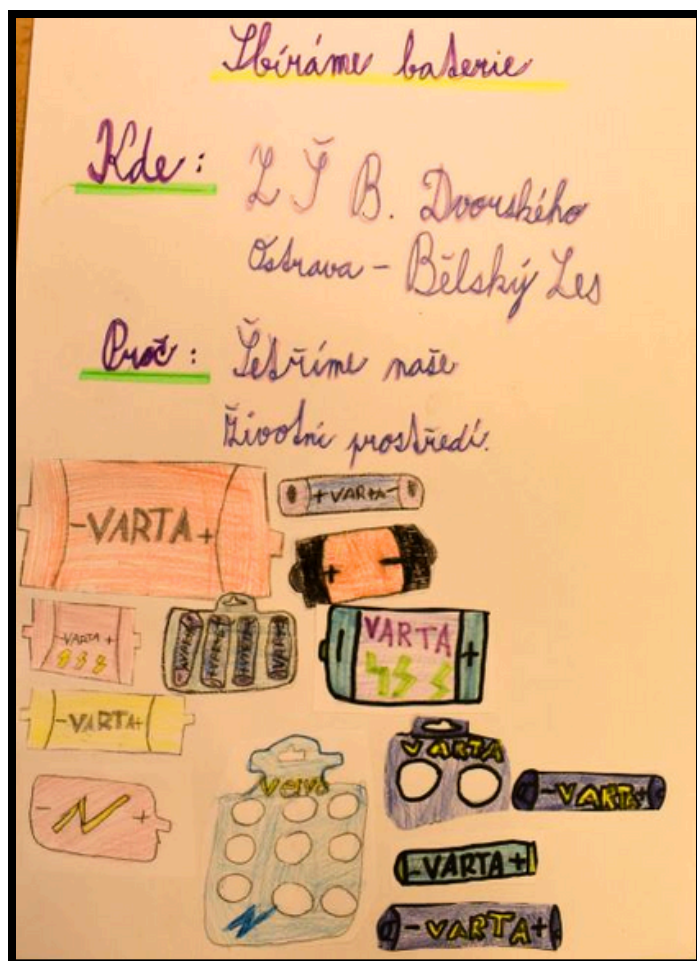
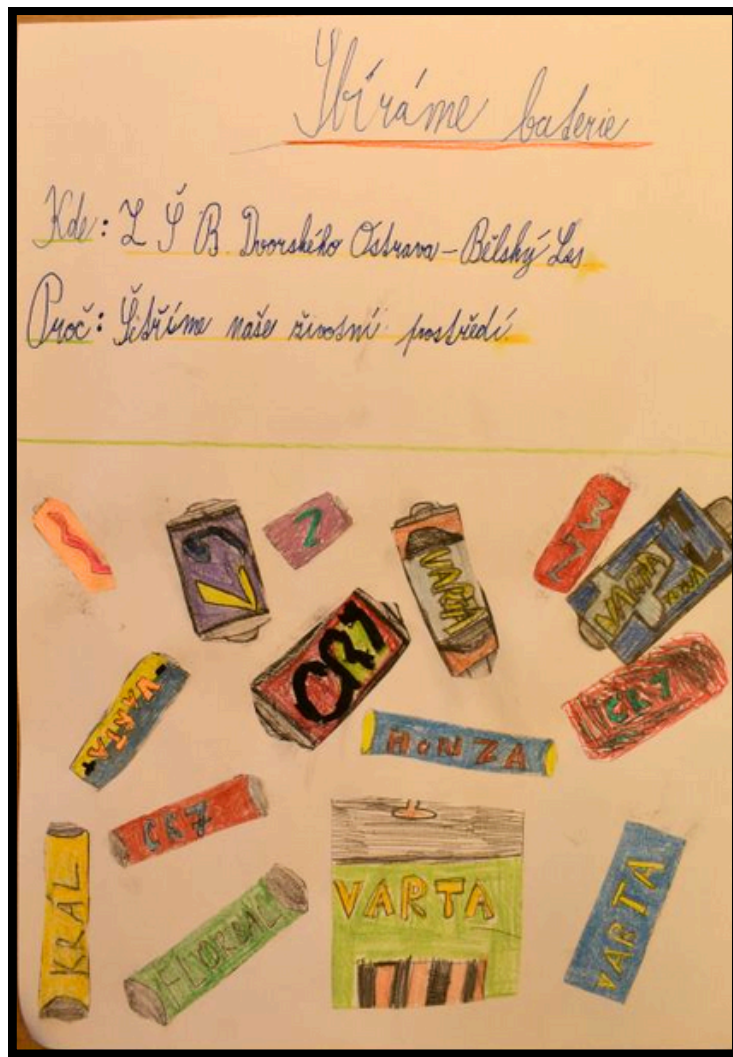
Večer v pokoji pro hosty připravovala plán na další měsíce. Ráno už se v domě probudila sama a nemohla se dočkat, až si ten dům přivlastní. Zavolala mu, že nemusí spěchat domů, že se o všechno postará. Uběhlo několik měsíců a pan Budka se chtěl pomalu balit domů, že už pojede. Ale zapomněl si doma klíče, takže bude muset spoléhat na to, že je jeho věrná sousedka u něho doma. Ta ale už stihla prodat svůj původní dům a rozšířit jeho, teda už vlastně svůj dům.

A jak možná tušíte, ten dům, co si jeho sousedka přivlastnila, tak je teď naše škola. Možná sedíme v jejím obývacím pokoji nebo v kuchyni, ale kdo ví, jediný, kdo by nám to mohl povědět, je pan Budka ...

Reklama

**Sbírejte s naší školou
použité baterie
a pomozte tak přírodě
a životnímu prostředí!**

**Baterie noste do konce
května na vrátnice
1. a 2. stupně.
Počet odevzdaných
baterií nahlase
svému třídnímu učiteli.
Děkujeme.**